

[Hvidberg.]

det er ikke givet, at det er hjerteslaget i evangelisk kristendom i historisk forstand. Derfor synes jeg heller ikke, det er givet, at biskoppen kan forlange, det skal være det i alle stiftets præsters kristendomsopfattelse. Det skulle dog nødig gå sådan, at vi her i den danske folkekirke dømte en mand, fordi det er Jesu evangelium, han vil før noget andet, også før en jødisk-paulinsk læreopfattelse. Man er flere gange her i dag vendt tilbage til, at vor folkekirke er evangelisk-luthersk. Jeg understreger, at ordet evangelisk altså står foran luthersk.

Poul Kalmeyer, sådan som jeg har lært ham at kende, er en oprigtig og en sandhedskærlig mand, som mener det, han skriver, og som vil noget med det. Han er ikke en præst, der sidder og skriver opbyggelige bøger på samlebånd eller den slags. Han er en mand, der virkelig vil noget og mener noget. Jeg vil sige her i dag, at over for mig har denne præst højtideligt erklæret, at det, han har villet, er at forkynde Jesu ord, hans lidelse, død og opstandelse og den forløsning, der deri er givet. Han har endvidere over for mig erklæret, at han ikke anfægter noget led i den apostolske trosbekendelse, ligesom skabelse og opstandelse er centrale stykker i hans kristendomsopfattelse. Dette hovedsigte i sit liv forekommer det mig at Poul Kalmeyer har vist oprigtigheden i derved, at han efter mange års virke i det praktiske liv brød af for at studere teologi og blive præst i folkekirken, selv om han på grund af alder ikke kunne opnå pensionsret. I de 9 år, der er gået siden da, har Poul Kalmeyer haft en lykkelig og frugtbar præstegerning. Hans kirke er en af de mest besøgte i stiftet. Han har kontakt med næsten alle hjem i sognet, velbesøgte menighedsmøder og overordentlig vellykkede studiekredse, som mange har været endog meget taknemlige for. Det er noget af det, der har præget hans gerning i kirken.

Den bog, som denne præst har skrevet, har fået anmeldelser — jeg skal slet ikke selv indlade mig på at bedømme den nu, fordi jeg er impliceret i sagen — der gik den imod, men den har også fået gode anmeldelser, og der er mennesker, der har udtalt, at den har været dem til hjælp. Der er utvivlsomt ting i den bog, som er ensidige,

misforståelige og overdrevne, men det er der også i Paulus' breve; der er ting, som er skarpe, overdrevne og ensidige. Der er ikke her tale om en lærebog i dogmatik, men om et skrift, der er tænkt som grundlag for diskussion. Poul Kalmeyer har i en udførlig svarskrivelse til biskoppens skrivelser givet en forklarende redegørelse for sin teologiske opfattelse af de punkter, biskoppen tager afstand fra. Præsten mener ikke, at hans teologi falder uden for, hvad man med billighed kan kalde folkekirkekristendom. Jeg vil gerne slutte dette afsnit af min tale med at sige, at efter den erklæring, som pastor Kalmeyer her har afgivet, og efter den højtærede kirkeministers, jeg tør sige fortrinlige redegørelse i dag, eksisterer der i virkeligheden ingen Kalmeyersag.

Så kommer vi til det næste punkt, den mere praktiske side af sagen. Den højtærede minister har nu også klart gjort rede for, at der påhviler en biskop tilsynspligt og tilsynsret, bl. a. under henvisning til Christian den Femtes Danske Lov, hvor det om biskoppens forhold til præsterne hedder, at biskopperne skal lægge vind på, at alle præster retsindelligen og endrægteligen lærer Kristi hellige evangelium. Der står desuden: „og andet, der bør at følge med“. Det forstår jeg heller ikke, det har jeg også lyst til at udelade. Når biskopper skal lægge vind på dette, er det givet, at de skal føre tilsyn med præsterne, men det kan ikke nægtes, at den tilsynspligt, der påhviler en biskop i vore dage, må tage sig noget anderledes ud end under den gamle, enevældige statskirkeform, hvorfor den også skaber visse problemer.

Stiftskasserer Axel Riishøj har i bladet Information for nogle dage siden givet en redegørelse for de problemer, der er forbundet med en biskops gerning og med hans tilsyn. Jeg skal tillade mig at citere. Han skriver om tilsynspligten følgende:

„Hvis en biskop tager sit embede alvorligt, kan han jo ikke likvidere denne side af sit arbejde totalt. Men han må fare med lempe. Hans stilling er ikke autoritær, men rådgivende“.

Sådan siger denne mand. Han skriver endvidere, som også den højtærede minister sagde:

„Fra gammel tid af har man lagt vægt